

РЕШЕНИЕ

№ 39092

гр. София, 24.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова

Ася Тодорова

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **8216** по описа за **2025** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Р. Г. Р., подадена от адв. Д., срещу Решение № 1900/27.05.2025 г., постановено по АНД № 815/2025 г. по описа на Софийския районен съд (СРС). В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на закона - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде отменено издаденото наказателно постановление. Претендират се разноски.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява. Ответникът – председателят на Комисията за противодействие на корупцията /КПК/, в съдебно заседание се представлява от юрк. А., която оспорва жалбата и претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, XII касационен състав намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение е изменено Наказателно постановление № КПК-НП-325/14.10.2024 г., издадено от председателя на КПК, с което на Р. Г. Р. на основание чл. 115,

ал. 1 от Закона за противодействие на корупцията /ЗПК/ за нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 3 вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1600 лв, като глобата е намалена на 1000 лева.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

На 16.04.2024 г. контролните органи на КПК извършили проверка на получени и вписани в регистрационните дневници декларации за имущество и интереси на лицата, които са задължени по ЗПК да подават декларации за имущество и интереси в едномесечен срок от освобождаването на публична длъжност – поради влизане в сила на чл. 7 на ЗОП. изм. ДВ, бр. 88 от 2023 г. в сила от 22.12.2023 г. При проверката, от писмо с вх. №КПК-419/07.11.2024 г. от изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане е установено, че Р. Г. Р. в качеството си на директор - упълномощено лице по реда на Закона за обществените поръчки в Агенция за социално подпомагане Регионална дирекция за социално подпомагане – Я., попада в обхвата на чл. 6, ал. 1, т. 44 ЗПК. Проверяващите са приели, че на основание чл. 52, ал. 1, т. 3 ЗПК тя е била длъжна да подаде декларация по чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК (за имущество и интереси) в едномесечен срок от влизане в сила на чл. 7 ал. 1 ЗОП, а именно от 22.12.2023 г. до 22.01.2024 г. вкл. След законодателните промени на ЗОП, обн. ДВ. бр. 88/2023 г., в сила от 22.12.2023 г., Р. Г. Р. не е лице, упълномощено по реда на ЗОП, няма делегирани права да организира и да провежда процедури за възлагане на обществени поръчки. Поради това е издаден е акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 3305317/04.12.2024 г., а въз основа на акта е издадено процесното НП.

Въззивният съд е обусловил изводи, че в административно-наказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е ангажирана административно-наказателната отговорност на Р. Г. Р. за извършеното нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 3 вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК. Съдът е изменил НП, тъй като това е първо нарушение на лицето и не са налице отегчаващи отговорността обстоятелства.

Решението на СРС е правилно.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Въззивният съд подробно е обсъдил представените с административнонаказателната преписка доказателства и обстойно е анализирал приложимите материалноправни норми и е постановил решение в съответствие с материалния закон.

Неоснователени са твърденията в касационната жалба, че за Р. Г. Р. не възникнало задължение да подаде декларация за имущество и интереси. Изложените аргументи биха били относими относно задължението за подаване на първоначалната декларация за имущество и интереси по чл. 52, ал. 1, т. 1 ЗПК, докато в случая административнонаказателната ѝ отговорност е ангажирана за неподаване на декларация за имущество и интереси при освобождаване от длъжност- по чл. 52, ал. 1, т. 3 ЗПК.

Съгласно чл. 6, ал. 1, т. 44 ЗПК лица, заемащи публични длъжности по смисъла на този закон, са лицата, упълномощени по реда на Закона за обществените поръчки /ЗОП/ от публични възложители, които са задължени лица по този закон да организират и да провеждат процедурите за възлагане на обществени поръчки и да сключват договорите. Съгласно чл. 7, ал. 1 ЗОП, (ред. изм. – ДВ, бр. 88 от 2023 г., в сила от 22.12.2023 г.), възложителят може да делегира правомощията си по чл. 5 ал. 1 на длъжностно лице, което има право да го замества съгласно нормативен, административен или друг акт, който определя представителството на възложителя или на лице, което осъществява административното ръководство в организацията на възложителя. По силата на посочената разпоредба Р. Г. Р., заемаща длъжността директор - упълномощено лице по реда на ЗОП, в Регионална дирекция за социално подпомагане – Я., вече не е отговаряла на

изискванията на законовата норма, определяща я като лице, на което възложителят /изпълнителният директор на Агенцията за „Социално подпомагане“/ е могъл да възлага /делегира/ правомощията си за извършване и администриране на обществени поръчки по ЗОП. С изменението на чл. 7, ал. 1 ЗОП, в сила от 22.12.2023 г., директорите на ДСП и РДСП не могат да бъдат упълномощени лица по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 44 ЗПК и за тях възниква задължение за подаване на финална декларация по чл. 52, ал. 1, т. 3 ЗПК. В този смисъл за Р. Г. Р., заемаща публична длъжност по чл. 6, ал. 1, т. 44 ЗПК, е възникнало задължението за подаване на финална декларация по чл. 52, ал. 1, т. 3 ЗПК. Горното задължение е възникнало, независимо че е продължила да изпълнява длъжността директор на РДСП – Я.. Пълномощията на Р. Г. Р. са били прекратени по силата на закона, както правилно е приел районният съд, поради което и едномесечният срок за подаване на декларация по чл. 52, ал. 1, т. 3 ЗПК е започнал да тече, считано от 22.12.2023 г. Като не е подала декларация в законния срок, Р. Г. Р. е нарушила чл. 52, ал. 1, т. 3 вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК.

По делото са безспорно установени обективните признаци на нарушението, поради което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора. Наложено наказание, определено в законния минимум от въззивния съд, не е явно несправедливо и съответства на обществената опасност на деянието и дееца, на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, както и на целите по чл. 12 ЗАНН.

По тези правни съображения касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила. При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 130 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1900/27.05.2025 г., постановено по АНД № 815/2025 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Р. Г. Р. да заплати на Комисията за противодействие на корупцията сумата от 130 /сто и тридесет/ лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

